

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXVIII. Eliseus dulces reddit colocynthidas, ac panem multiplicat coram Filijs Prophetarum, juxta vitam verè communem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Carmelitæ liberi manent à communi captivitate Iraclitarum.

vent, & vinum in sempiternum non biberent, & domos non edificarent, & sementem non fecerent, & agros non possiderent, & vineas non plantarent nec haberent; sed in solitudine extra utbercunctis diebus in tabernaculo habitarent: prout hæc, & alia, de ipsius plenius testatur Jeremias propheta.

Alias cap xxv.

CAPVT XXVIII.

Elifeus dulces reddit colocynthidas, ac panem multiplicat coram Filijs Prophetarum, juxta vitam verè communem.

Denique ELISEUS summa cum diligentia creditos sibi monachos Filios Prophetarum regebat, quos suo exemplo & magisterio inducebat, propter regnum DEI melius consequendum, ad perfectionem inquirendam, secundam formam disciplinæ vitæ monasticæ per DEUM traditam ELIÆ. Quibus etiam de craftino non sollicitus providebat in vitæ necessarijs, non solum per humanam industriam, imò interdum miraculosè supra naturalem potentiam. Legimus namque in libro Regnorum, quòd cum esset fames in terra, & dicti filij Prophetarum habitarent coram Eliseo, compatiens ipse fami eorum, dixit quãdam vice uni de famulis suis: Pone ollam grandem, & coque pulmentum Filijs Prophetarum. Egressus ille, ut colligeret herbas agrestes, inveniens quasi vitem silvestrem, collegit ex ea colocynthidas implens pallium suum, & nascions quid esset, conscidit in ollam pulmenti. Infuderunt ergo solijs, ut comederent. Cumque gustassent Filij Prophetarum de coctione hac, clamaverunt ad Eliseum, dicentes: Mors in olla viri Dei. Mortiferum enim erat præ amaritudine colocynthidarum illud pulmentum. Non fuit autem Elifeus iratus coquo, lautioris enim mentis consuetudinem non habebat: sed dixit eis: Afferte farinam. Et cum attulissent sibi, misit in ollam: & statim dulcorata fuit etca, fugatâ omni amaritudine ab ea. Jussit ergo Elifeus iterum infundi Filijs Prophetarum, qui tunc de ea dulcificata lautè comederunt.

Alteiâ quoque vice, cum vir quidam ex devotione attulisset de Baalsalisa Eliseo panes primitivos, videlicet viginti panes herbas etcos, & frumentum novum in ptra suas; dixit Elifeus ministro suo, ut daret Filijs Prophetarum ad comedendum. Qui respondit: Quantum est hoc, ut apponam coram censum viri? Quasi diceret, Parum, aut nihil erit in ter tantos. Cui dixit Elifeus, da eis: quoniam comedent, & supererit. Posuit itaque coram eis, qui comederunt, & eis satiatis, superfuit juxta verbum Elisei, multiplicantis miraculosè prædictos panes, sine aliqua extrinseca additione. Decebat quippe, ut hac omnia adjucentur eis, non sollicitus indebitè quid manducarent, aut quid biberent, aut quo operirentur: quoniam primum & ante omnia querebant regnum DEI & DEUM, cui cura est de hominibus.

4. Reg. 4.

Refectorium commune Monachorum.

4. Reg. 4.

Nulla ibi mulieres.

Matth. 5.

1. Petri 5.

Quoniam ergo prædicti Monachi, dum regebantur per Eliseum, & etiam post ejus decessum, querebant ex totis eorum præcordijs DEI regnum; pro quo facilius consequendo, terrenas divitias & carnales delicias respuebant, humanaque consuetudine, & turbaram tumultus vitabant; ideo præservavit eos DEUS à captivitatibus, ad quas ante incarnationem Christi JESU induxit populum Judæorum, propter peccata eorum. Quod tamen ad majorem Judaici populi cessit confusionem, ut ipse in fortissimis civitatibus & munitis salvati non posse; cum monachi Carmelitæ in aperta montis Carmeli eremo, & non munita, ab insulibus Assyriorum, & exercitibus Chaldaici, per DEUM tunc protegerentur. Sed causa hujus diversitatis fuit, ex parte quidem illius populi, legis divinæ prævaricatio: è contra vero ex parte dictorum monachorum, ejusdem legis observatio.

Quod totum benè significavit propheta DEI Isaïas, dum in persona Domini captivitatem, & terræ dissipationem, populo Judæorum venturam vaticinaretur, ira inter cætera dicens: Plangite super regione desiderabilis, super vinea fertilis: super humum populi missina & vepres ascendent: quanto magis super omnes domos gaudij civitatis exultantis? Domus enim dimissa est, multitudo urbis relicta est. Et paulò post de Monachis Carmelitis illius temporis contrariam sententiam subdens Propheta, in persona Domini, ait: Et eris desertum in Charnel, & Charnel in saltum reputabitur. Et habitabit in solitudine judicium, & justitia in Charnel sedebit. Et erit opus justitia pax, & cultus justitia silentium, & securitas usque in sempiternum. Et sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. Licet namque temporibus Judaicorum captivitatibus esset desertum in Carmelo, ita quòd Carmelus non in ruinam, vel aedificium, sed in saltum verè reparabatur; populus autem monachorum illic habitantium faciebat in solitudine illa judicium DEI, & servabat in Carmelo justitiam cælestis regni: sicut Propheta prædixerat. Habitabit, inquit, in solitudine judicium, & justitia in Carmelo sedebit. Cujus justitia opus erat pax, qua ab invicem perimebant bellum: Et cultus prædictæ justitiæ erat silentium, quo in ore vitabant multiloquium. Cultus quoque dictæ justitiæ erat securitas, qua à corde fugabanti inimicorum metum.

Quippe monachi illi na erant ad invicem per pacem dispositi, quòd inter eos nullum erat bellum. Et sic erant in ore per silentium muniti, quòd inter eos nullum erat multiloquium. Et ita erant in corde quieti & secuti, quòd cor eorum non reprehendebat eos ante DEUM. Ideò confidentes in DEO eos protegente, cujus beneplacita faciebant semper, nullum habebant de inimicis metum. Teste enim Sapiente, Cum placuerint Domino via hominibus, inimicos quoque ejus convertet ad pacem. Quia ergo ipsi studebant DEO per justitiam placere; ideo protexit eos DEUS à timore & insulibus inimicorum, & à captivitatibus Judæorum, sicut promiserat, dicens: Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. scilicet virtutibus & pascuis doctrinæ ve-

Alias cap xxv.

Isaia 32.

Verendum

erat, ut

Carmelus

esset terra

Operari

silenti

et sicut

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri

1. Petri